

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 59.589/3
van 12 juli 2016

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en
het Vlaamse Gewest 'houdende de vernieuwde taakstelling en
gewijzigde financiering van de provincies'

Op 10 juni 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest ‘houdende de vernieuwde taakstelling en gewijzigde financiering van de provincies’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 5 juli 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 juli 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2.1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt er vooreerst toe om de bevoegdheden van de provincies in culturele en persoonsgebonden aangelegenheden op te heffen. Daartoe wordt bepaald dat voor die aangelegenheden de provincies geen bevoegdheden en taken uitoefenen (artikel 2 van het ontwerp) en wordt het decreet van 31 mei 2013 ‘houdende toekenning van bepaalde bevoegdheden aan de provincies in de aangelegenheden, vermeld in artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen’ opgeheven (artikel 35). De personeelsleden van de provincies waarvan de taken of de functie betrekking hebben op de culturele en persoonsgebonden aangelegenheden, evenals de onroerende en roerende goederen die onmisbaar zijn voor de uitoefening van die aangelegenheden, worden overgedragen aan hetzij de Vlaamse Gemeenschap, hetzij de gemeenten (artikelen 3 en 4). In het verlengde hiervan wordt in het decreet van 30 november 2007 ‘betreffende het flankerend onderwijsbeleid op lokaal niveau’ bepaald dat de provincies slechts kunnen optreden binnen het kader van de uitoefening van de provinciale bevoegdheden (artikel 5). Tevens wordt voorzien in de opheffing van de bij specifieke decreten toegekende provinciale bevoegdheden inzake het lokaal cultuurbeleid (artikel 6), inzake het provinciaal jeugdbeleid (artikelen 7 en 8), inzake het beleid met betrekking tot het cultureel erfgoed (artikelen 9 tot 22) en inzake het lokaal sportbeleid (artikelen 23 tot 29).

Bij wijze van overgangsregeling worden de provincies gemachtigd om hun betrokkenheid in of de ondersteuning van instellingen voort te zetten tot een door de Vlaamse Regering voor elke instelling vast te stellen datum (artikel 36, § 2). De provincie Vlaams-Brabant wordt bovendien gemachtigd om inzake de ondersteuning van bestaande en nieuwe welzijns- en zorgvoorzieningen bevoegdheden en taken uit te oefenen, voor zover die haar door of krachtens een decreet zijn toevertrouwd (artikel 36, § 1).

2.2. Daarnaast strekt het ontwerp ertoe om voor de provincies de mogelijkheid te beperken om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing (artikel 31). Ter financiering van de door de Vlaamse Gemeenschap en de gemeenten overgenomen bevoegdheden wordt het tarief van de onroerende voorheffing gewijzigd (artikelen 30 en 32). De opbrengst van de gemeentelijke opcentiemen op de onroerende voorheffing mag niet verhogen ten opzichte van het aanslagjaar voorafgaand aan het aanslagjaar waarin het aan te nemen decreet in werking treedt (artikel 31). Ten slotte wordt bepaald dat belastingkredieten worden toegekend die gelijk zijn aan het tarief van de onroerende voorheffing zoals het thans van toepassing is, en niet aan het tarief

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

zoals het van toepassing zal zijn na de inwerkingtreding van het aan te nemen decreet (artikelen 33 en 34).

2.3. Het aan te nemen decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum (artikel 37).

DRAAGWIJDTE VAN HET ONDERZOEK VAN DE AFDELING WETGEVING

3. Een eerdere versie van het ontwerp werd reeds voor advies aan de Raad van State voorgelegd en heeft aanleiding gegeven tot advies 58.510/3.²

De Raad van State, afdeling Wetgeving, verleent, behoudens in geval van wijziging van de juridische context, wat hier niet het geval is, in de regel geen nieuw advies over bepalingen die reeds eerder zijn onderzocht of die zijn gewijzigd ten gevolge van in eerdere adviezen gemaakte opmerkingen. Met betrekking tot die bepalingen wordt verwezen naar het voormelde advies 58.510/3.

De Raad van State beperkt zijn onderzoek dan ook tot, enerzijds, de artikelen 30 en 32 van het ontwerp, die weliswaar deel uitmaakten van het ontwerp waarover advies 58.510/3 werd gegeven, maar waarvan de Raad van State oordeelde dat hij zijn adviesbevoegdheid ten aanzien van die bepalingen nog niet kon uitoefenen omdat voor een essentieel onderdeel ervan de definitieve tekst nog niet vastlag en, anderzijds, het ontworpen artikel 2.1.4.0.2, § 3, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikel 31 van het ontwerp) en artikel 36 van het ontwerp, die nieuw zijn.

BEVOEGDHEID

4. Het ontworpen artikel 2.1.4.0.2, § 3, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikel 31 van het ontwerp) strekt ertoe voor iedere provincie van het Vlaamse Gewest het maximumtarief te bepalen van de provinciale opcentiemen op de onroerende voorheffing. Zodoende wordt de bevoegdheid beperkt van elke provincie om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing.

4.1. Om de in advies 58.510/3 uiteengezette redenen kan een dergelijke beperking van de belastingbevoegdheid van de provincies enkel doorgang vinden zo een beroep kan worden gedaan op de impliciete bevoegdheden bedoeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’. Daartoe is vereist dat die reglementering als noodzakelijk kan worden beschouwd voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest, dat de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de ontworpen bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

² Adv.RvS 58.510/3 van 18 december 2015 over een voorontwerp van decreet ‘houdende de vernieuwde taakstelling en gewijzigde financiering van de provincies’.

Dienaangaande wordt in de memorie van toelichting uitgebreid uiteengezet waarom, volgens de stellers van het ontwerp, aan deze voorwaarden is voldaan.

Wat de eerste voorwaarde betreft wordt aangevoerd dat het ingrijpen op de provinciale opcentiemen, gelet op de financieringsstructuur van de provincies, de enige transparante manier is waarop de Vlaamse overheid de dalende financieringsnood van de provincies en de gestegen financieringsnood van de gemeenten en de Vlaamse overheid kan opvangen. Volgens de memorie van toelichting zijn de opcentiemen op de onroerende voorheffing “[d]e enige provinciale inkomstenbron die omvangrijk genoeg is om de financiële middelen die gepaard gaan met de huidige persoonsgebonden taken van de provincies over te hevelen naar de andere bestuurslagen”.

Nog volgens de memorie van toelichting kan worden aangenomen dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling, vermits ze “uit haar aard zelf” geen uniforme regeling behoeft. Daarbij wordt erop gewezen dat de onroerende voorheffing een gewestbelasting is in de zin van artikel 3 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, en dat de gewesten dus bevoegd zijn om de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen van deze belasting te wijzigen.

Ten slotte wordt aangevoerd dat de weerslag op de bevoegdheidsuitoefening van de federale overheid marginaal is, vermits “de uitsluiting van de provincies van de mogelijkheid om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing, geen rechtstreekse weerslag heeft op belastinginkomsten van de federale overheid”.

4.2. Deze verantwoording stemt grotendeels overeen met die bij het ontwerp dat aanleiding heeft gegeven tot advies 58.510/3. In dat advies heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, aangenomen dat aan de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 lijkt voldaan te zijn (opmerking 4.2.3 van dat advies). De Raad heeft evenwel het volgende voorbehoud geformuleerd:

“Wat betreft de cijfermatige argumentatie van de gemachtigde dat de uitsluiting van de provincies van de mogelijkheid om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing de enige transparante manier is waarop de inkomsten van de provincies kunnen worden verminderd, beschikt de Raad van State, afdeling Wetgeving, over een onvoldoende inzicht in de feitelijke gegevens om uit te maken of de dalende financieringsnood niet op een even adequate wijze zou kunnen worden opgevangen door het nemen van maatregelen in het kader van de gewestelijke bevoegdheid inzake de algemene financiering van de provincies (artikel 6, § 1, eerste lid, VIII, 9°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), veeleer dan door een beperking van de belastingbevoegdheid van de provincies.”³

Vermits de stellers van het ontwerp zich voor de verantwoording van de noodzakelijkheid van de beperking van de belastingbevoegdheid van de provincies op dezelfde cijfermatige argumentatie beroepen, moet het voormelde voorbehoud in dit geval eveneens worden gemaakt.

³ Adv.RvS 58.510/3, opmerking 4.2.2.

ALGEMENE OPMERKINGEN

A. Delegatie aan de Vlaamse Regering

5.1. Luidens artikel 36, § 2, eerste zin, van het ontwerp worden de provincies gemachtigd om hun betrokkenheid in of de ondersteuning van instellingen voort te zetten tot een door de Vlaamse Regering voor elke instelling vast te stellen datum, voor zover die instellingen zijn opgenomen op een lijst die door de Vlaamse Regering is vastgesteld.

Die bepaling bevat een dubbele machtiging aan de Vlaamse Regering: 1) ze stelt de lijst vast van instellingen waarin de provincies verder betrokken kunnen zijn of die ze verder kunnen ondersteunen en 2) ze stelt voor elke instelling de datum vast tot wanneer de provincies hun betrokkenheid en ondersteuning verder kunnen zetten.

5.2. Uit het ontworpen decreet vloeit voort dat de culturele en persoonsgebonden aangelegenheden niet langer tot het provinciaal belang zullen behoren. Er dient dan ook te worden aangenomen dat de provincies de hen bij artikel 36, § 2, van het ontwerp toegekende bevoegdheden in het raam van het medebewind uitoefenen. Bijgevolg valt de ontworpen regeling onder het toepassingsgebied van artikel 162, eerste lid en tweede lid, 3°, van de Grondwet, krachtens welke bepaling het aan de wetgever toekomt de provinciale instellingen te regelen, inzonderheid de decentralisatie van bevoegdheden naar de provinciale instellingen.

5.2.1. Artikel 36, § 2, eerste zin, van het ontwerp strekt niet tot het verlenen van een regelgevende bevoegdheid aan de Vlaamse Regering, maar wel van een individuele beslissingsbevoegdheid. De instellingen in kwestie moeten immers bij name worden vermeld op de door de Vlaamse Regering vast te stellen lijst en de Vlaamse Regering moet voor elke instelling bepalen tot welke datum de provincies hun betrokkenheid en ondersteuning kunnen verderzetten.

5.2.2. Artikel 162, eerste lid en tweede lid, 3°, van de Grondwet staat niet eraan in de weg dat aan de Vlaamse Regering een dergelijke individuele beslissingsbevoegdheid wordt toegekend.⁴ Evenwel dient te worden nagegaan of een dergelijke machtiging bestaanbaar is met het door die grondwetsbepaling gewaarborgde wettigheidsbeginsel.

5.2.3. Uit artikel 36, § 2, eerste zin, van het ontwerp, inzonderheid uit het gebruik van het woord “voortzetten”, vloeit voor dat enkel instellingen waarin de provincies thans reeds betrokken zijn of die ze thans reeds ondersteunen, op de door de Vlaamse Regering vast te stellen lijst kunnen voorkomen. In tegenstelling tot wat het geval is in artikel 36, § 1, van het ontwerp, kunnen de provincies op grond van artikel 36, § 2, van het ontwerp geen nieuwe instellingen ondersteunen of er betrokken in zijn. Het toepassingsgebied van die bepaling is derhalve beperkt.

5.2.4. Nog uit artikel 36, § 2, van het ontwerp vloeit voort dat de machtiging van de provincies om hun betrokkenheid in of de ondersteuning van instellingen voort te zetten, beperkt is in de tijd, namelijk “tot een door de Vlaamse Regering voor elke instelling vast te stellen datum”. Het ontwerp bevat evenwel geen uiterste datum die de Vlaamse Regering in acht moet

⁴ Zie GwH 19 september 2014, nr. 124/2014, B.8.1 en GwH 14 januari 2016, nr. 5/2016, B.5.1.

nemen, noch enig criterium aan de hand waarvan de Vlaamse Regering kan bepalen of de betrokkenheid in of de ondersteuning van een instelling al dan niet kan worden voortgezet.

Voor zover het de bedoeling van de stellers van het ontwerp zou zijn dat die betrokkenheid of de ondersteuning van de provincies beperkt wordt tot de tijd die nodig zou zijn opdat de betrokken instellingen kunnen opereren zonder die betrokkenheid of ondersteuning, kan de machtiging aan de Vlaamse Regering worden aanvaard. Aan de hand van de onmogelijkheid voor de instellingen in kwestie om zonder die ondersteuning of betrokkenheid te handelen, kan dan immers worden bepaald welke instellingen voor deze overgangsmaatregel in aanmerking komen, en voor welke duur.

Anders zou het evenwel zijn wanneer de ontworpen bepaling aldus zou worden gelezen dat de Vlaamse Regering, door een datum vast te stellen die zich ver in de toekomst uitstrekt, of door een eerder vastgestelde datum te wijzigen, de provincies in staat kan stellen om gedurende zeer lange tijd instellingen verder te ondersteunen of er betrokken in te zijn. Los van de vraag of een dergelijke interpretatie bestaanbaar zou zijn met de door de stellers van het ontworpen decreet nagestreefde doelstelling, namelijk dat de provincies “niet langer taken of dienstverlening kunnen ontplooiën op het vlak van de zogenaamde culturele en persoonsgebonden aangelegenheden”, is in dat geval de machtiging van de Vlaamse Regering onvoldoende duidelijk, bij gebrek aan een uiterste datum of aan criteria die de Vlaamse Regering in acht moet nemen bij het vaststellen van de lijst van instellingen.

5.2.5. In ieder geval moet de Vlaamse Regering, bij de uitoefening van die machtiging, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in acht nemen, wat inhoudt dat instellingen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, in beginsel op dezelfde wijze moeten worden behandeld.

B. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie

6.1. Het ontworpen artikel 2.1.4.0.2, § 3, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikel 31 van het ontwerp), strekt tot het vaststellen per provincie van het maximumtarief voor de provinciale opcentiemen op de onroerende voorheffing. Dat tarief verschilt van provincie tot provincie, waardoor een verschil in behandeling tussen de provincies ontstaat.

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.⁵

⁵ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1; GwH 30 april 2015, nr. 50/2015, B.16; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1; GwH 16 juli 2015, nr. 104/2015, B.6.

6.2. In de memorie van toelichting wordt het voormelde verschil in behandeling als volgt verantwoord:

“Tegelijkertijd worden de provinciale opcentiemen herrekend rekening houdend met deze verhoogde Vlaamse basisheffing (die, zoals hierboven omschreven, het resultaat is van de verhoogde financieringsnood voor de Vlaamse overheid/lokale besturen annex de globale dalende financieringsbehoefte van de provincies voor een bedrag van 167,2 miljoen euro). En dit op een wijze die de fiscale neutraliteit van deze operatie voor elke belastingplichtige waarborgt.

De opcentiemen die de provincies in de toekomst nog zullen kunnen heffen, worden bovendien op dit niveau begrensd. Op deze wijze wordt de beoogde vereenvoudiging van de bevoegdheidsverdeling gekoppeld aan een verhoogde fiscale transparantie.

Bij de berekening van de maximumtarieven van de provinciale OOV is de volgende berekeningswijze gevolgd:

[tabellen niet opgenomen]”

6.3.1. Het verschil in behandeling berust op een objectief criterium, het huidige tarief van de opcentiemen in elke provincie, en in zoverre de ontworpen regeling ertoe strekt de fiscale neutraliteit van de hervorming voor de belastingplichtige te bewerkstelligen, wordt ongetwijfeld een wettig doel nagestreefd.

6.3.2. De vraag rijst evenwel of, gelet op wat hiernar wordt opgemerkt, dat doel het verschil in behandeling dat uit de ontworpen regeling voortvloeit, redelijk kan verantwoorden.

Zoals in de memorie van toelichting wordt erkend, dienen de provinciale opcentiemen op de onroerende voorheffing voor de financiering van de uitgaven die door de provincies worden gedaan ter behartiging van de provinciale belangen. Ten aanzien van de verplichting om het provinciaal belang te behartigen, staan de provincies in beginsel in dezelfde positie. Bijgevolg moeten de provincies in beginsel zelf kunnen oordelen of zij opcentiemen op de onroerende voorheffing heffen en het tarief ervan bepalen teneinde over voldoende inkomsten te beschikken om de provinciale belangen te behartigen.

In zoverre bij het bepalen van het tarief van de opcentiemen voor het aanslagjaar waarin de ontworpen regeling in werking treedt, rekening wordt gehouden met het door de betrokken provincie in het verleden gehanteerde tarief, lijkt de ontworpen regeling niet kennelijk onredelijk. De decreetgever mag immers rekening houden met de stijging van het tarief van de onroerende voorheffing waarin het ontwerp voorziet ter financiering van de taken die de Vlaamse overheid en de besturen overnemen van de provincies, wat bij ongewijzigde provinciale opcentiemen aanleiding zou geven tot een stijgende belastingdruk, evenals met de beperking van de provinciale bevoegdheden, die in hoofde van die provincies een dalende financieringsnood tot gevolg heeft. Weliswaar zullen de provincies gedurende het aanslagjaar in kwestie bij het bepalen van het tarief van de opcentiemen het maximumtarief waarin de ontworpen regeling voorziet, niet kunnen overstijgen. Voor zover de ontworpen regeling enkel zou gelden voor dat aanslagjaar, lijkt die beperking evenwel niet van die aard dat de provincies niet langer in staat zullen zijn om het provinciaal belang te behartigen.

De ontworpen regeling is evenwel niet beperkt in de tijd. Integendeel, zoals in de memorie van toelichting wordt uiteengezet, worden de “opcentiemen die de provincies in de toekomst nog zullen kunnen heffen, (...) op dit niveau begrensd. Op deze wijze wordt de beoogde vereenvoudiging van de bevoegdheidsverdeling gekoppeld aan een verhoogde fiscale transparantie.”

Zodoende wordt het de provincies die in de toekomst geconfronteerd zouden worden met een aanzienlijke bevolkingstoename of een stijging van het gemiddelde belastbaar inkomen van de bevolking van de betrokken provincies, onevenredig moeilijk gemaakt om voor bijkomende middelen te zorgen ter financiering van het provinciaal belang. Er valt niet in te zien hoe “een verhoogde fiscale transparantie” het verschil in behandeling dat hieruit voortvloeit redelijk kan verantwoorden.

Overigens zou de vraag kunnen worden gesteld of de ontworpen regeling bestaanbaar is met artikel 9, lid 4, van het Europees Handvest ‘inzake lokale autonomie’, dat bepaalt dat de financieringsstelsels op basis waarvan lokale autoriteiten middelen ter beschikking krijgen, voldoende gevarieerd van aard moeten zijn en groeicapaciteit moeten hebben om hen in staat te stellen gelijke tred te houden, zoveel als in de praktijk mogelijk is, met de werkelijke groei van de kosten van het uitvoeren van hun taken.

7.1. Luidens artikel 36, § 1, van het ontwerp kan de provincie Vlaams-Brabant inzake de ondersteuning van bestaande en nieuwe welzijns- en zorgvoorzieningen bevoegdheden en taken uitoefenen indien en voor zover die haar bij of krachtens een decreet zijn toevertrouwd.

Hiermee wordt een verschil in behandeling in het leven geroepen tussen de provincie Vlaams-Brabant, die de voormelde bevoegdheden en taken kan uitoefenen, en de overige provincies, die dat niet kunnen.

7.2. In de memorie van toelichting wordt dat verschil in behandeling op geen enkele manier verantwoord. Om nadere uitleg gevraagd, verklaarde de gemachtigde dat de ontworpen regeling verband houdt met de specifieke situatie van de provincie Vlaams-Brabant op het vlak van investering in de zorg. De bepaling zou met name moeten toelaten dat de provincie Vlaams-Brabant, in opdracht van de Vlaamse decreetgever, participeert in “Vlabzorginvest”, naar het model van het Agentschap voor grond- en woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest apb) in de sector van de sociale huisvesting.

7.3. Uit de ontworpen bepaling kan worden afgeleid dat de bevoegdheden en de taken die de provincie Vlaams-Brabant kan uitoefenen indien en voor zover die haar bij of krachtens een decreet zijn toevertrouwd, ertoe strekken “de Vlaamse-Brabantse achterstand aan welzijns- en zorgvoorzieningen” ongedaan te maken.

De Raad van State beschikt over onvoldoende feitelijke gegevens om na te gaan of die doelstelling het verschil in behandeling dat uit de ontworpen regeling voortvloeit, kan verantwoorden. Alles zal ervan afhangen welke bevoegdheden en taken inzake de ondersteuning van bestaande en nieuwe welzijns- en zorgvoorzieningen bij of krachtens een (nog te nemen) decreet aan de provincie Vlaams-Brabant zullen worden toevertrouwd, en hoe de stellers van dat

decreet het verschil in behandeling zullen verantwoorden rekening houdend met de specifieke situatie in de provincie Vlaams-Brabant.

7.4. In wezen is artikel 36, § 1, van het ontwerp echter overbodig. Die bepaling bevat de loutere aankondiging dat de decreetgever in de toekomst bevoegdheden en taken inzake de ondersteuning van bestaande en nieuwe welzijns- en zorgvoorzieningen kan toevertrouwen aan de provincie Vlaams-Brabant. Ook zonder die bepaling kan de decreetgever evenwel, in afwijking van het aan te nemen decreet, aan die provincie de voormelde bevoegdheden en taken toevertrouwen, voor zover hij het verschil in behandeling dat hieruit voortvloeit, kan verantwoorden. Indien de ontworpen bepaling zou worden gehandhaafd, moet de verantwoording voor het verschil in behandeling dat eruit voortvloeit, in elk geval worden verstrekt in de memorie van toelichting.

Alleszins is de laatste zin van artikel 36, § 1, van het ontwerp, naar luid waarvan het aan te nemen decreet in een uitzondering kan voorzien “voor wat betreft de toepassing van artikel 264*bis* en artikel 265*bis* van het provinciedecreet van 9 december 2005”, overbodig. De decreetgever hoeft zichzelf immers niet te machtigen om af te kunnen wijken van de voormelde bepalingen. Die bepaling moet dan ook worden weggelaten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT